

«МАРУ СТАЦЬ СЛАВУТАЙ БАЛЕРЫНАЙ»

«На пуанты ўстала ў сем гадоў»

— **Калі ты ўлюблася ў балет?**
— У тры з паловай гады. Да нас у дзіцячы садок прыйшла Марына Вежнавец (заслужаная артыстка і кіраўнік прыватнай балетнай школы. — **Аўт.**) і набрала ў студию пяць чалавек. А я ў той дзень была дома, бо хварэла на вятранку. Пашанцавала, што мая бабуля працавала выхавателем у тым дзіцячым садку. Яна папрасіла, каб ёй дазволілі потым прывесці ўнучку на прагляд.

— **Табе лёгка ўсё давалася?**
— Было крыху складана на першых занятках, а потым прывыкла. У мяне аказаўся жудасны пад'ём, але я яго неяк выправіла. Правільны пад'ём для балерыны — гэта важна. Расцяжка ў мяне ад прыроды добрая, таму вучыцца сядач на шпагат было амаль не балюча. На пуанты я ўстала ў сем гадоў — звычайна дзяўчаты танцуюць на іх з дзесяці.

— Бабуля ў дзяцінстве марыла стаць балерынай, — далучаецца да размовы тата Кірыл. — А ў мяне і жонкі задаткаў не было. Я і пе-

ра папрасіла: «Можа, давай адпачнём сёння?». Усе думкі ў яе толькі пра балет, — пацвярджае Кірыл.

— **Вучыцца паспяваеш?**
— Так. Калі ёсць вольны час, раблю дамашняе заданне на некалькі дзён наперад. Я добра вучуся. У мяне ў першай чвэрці ўсе дзясяткі былі — толькі адна дзевятка па нямецкай мове. Любімыя прадметы — матэматыка і фізкультура.

— **Ты выступаеш у спектаклях. Якія ролі твае любімыя?**

— Я танцавала Мэры, Аўрору (галоўныя персанажы спектакляў «Шчаўкунчык» і «Спячая прыгажуня»). — **Аўт.**), Дзюймовачку, а яшчэ фею Дражэ, Арлекіна, кветкі, жукоў, камяні... Мне падабаюцца ўсе ролі. Больш за ўсё, вядома, галоўныя (усміхаецца).

— **Пра што думаеш, калі стаіш за кулісамі?**

— Успамінаю заўвагі, каб станцаваць яшчэ лепш. Перад выходам на сцэну паўтараю рухі два-тры разы.

— Пасля спектакляў Вера выціснутая, як лімон. Іншыя дзяўчаты збіраюцца пагуляць, схадзіць у кавярню адзначыць, а яна хоча пабыць адна. Дачка аддае ўсе эмоцыі на сцэне.

За кулісамі.

валася. Бабуля толькі перыядычна раіла, што сказаць. Яна заўсёды ездзіць са мной на конкурсы і стажыроўкі.

— **Зорная хвароба ў цябе не пачалася?**

— А што гэта такое? Калі зоркі ў галаве?

— Шчыра прызнаюся, не было такога, — усміхаецца Кірыл. — Калі Вера прыходзіць у балетную школу, усе дзяўчаты радуецца за яе, віншуюць, а яна паводзіць сябе вельмі сціпла. Магчыма, часам наадварот трэба быць больш баявой, а дачка можа некага прапусціць наперад.

— **Шмат у цябе паклоннікаў?**

— Сярод хлопчыкаў іх, напэўна, няма. А з дзяўчат — увесь клас. Усе за мяне «хварэюць». Калі я была ў Парыжы, наша класная кіраўніца нават запісала для мяне відэа, дзе дзеці перадавалі мне прывітанне.

— **Дзякуючы балету ты, пэўна, аб'ездзіла шмат гарадоў?**

— Я была ў Санкт-Пецярбургу, Кіеве, Маскве, Мюнхене, Берліне, Вільнюсе... Хутка зноў у Нью-Ёрк палечу, у бізнес-класе. (Да Кірыла) Ну калі ласка, тата, у мяне шмат грошай.

— Вера, вось гэта зорная хвароба (смяецца). Яна ж атрымала грашовы прыз у «Сіняй птушцы» і папрасіла купіць ёй квіток у бізнес-класе. Калі мы першы раз ляцелі ў Амерыку, дачка праходзіла міма гэтых месцаў і пыталася: «Чаму мы тут не сядзім?»

— Там нават Малышава ляцела! Мы з ёй зрабілі сэлфі.

— **Удзел у конкурсах дорага абыходзіцца?** — пытанне тату.

— Дорага. Каб выканаць адзін танец, трэба заплаціць 100 долараў. Пачка (балетная спадніца) каштуе ад 200 долараў, калі яна расшытая камянямі Swarovski, — 400. А іх, як правіла, трэба некалькі. Даводзіцца зарабляць (у 2013 годзе Верыны бацькі адкрылі ў Мінску краму адзення і абутку для балета. — **Аўт.**). Але без удзелу ў конкурсах прагрэсу не будзе. Гэта вопыт. Нашмат прасцей танцаваць, калі ты ведаеш, да чаго ідзеш: перамога — зразумелая мэта.

— **Вы памятаеце ролі дачкі, ведаеце ўсё пра саборніцтвы... Тата, які настолькі ў тэме танцаў, — гэта рэдкасць.**

— Я проста рэгіструю Веру на конкурсы, квітки набываю. Запрашэнні таксама на мяне высылаюць, — усміхаецца Кірыл.

«Гуляю з лялькамі ў балетную школу»

— **Вера, ёсць у цябе куміры ў балете?**

— Вельмі шмат. Наталля Дудзінская, Марына Сямёнава, Ала Шэ-

лест, Наталля Осіпава... Я пазнаёмілася з Іванам Васільевым (вядомым артыстам пецярбургскага Міхайлаўскага тэатра. — **Аўт.**). Нават рэпетавала з ім на «Сіняй птушцы».

— Дачка вельмі шмат ведае пра балет. Яна любіць глядзець перадачу «Абсалютны слых» Генадзя Яніна, дзе раскажваюць пра гісторыю гэтага віду мастацтва.

— **І што, раней інакш танцавалі?**

— Вядома. Тады ногі так высока не падымалі — толькі 90 градусаў і ўсё, — дзеліцца дзяўчынка.

— **Што самае складанае ў балете?**

— (Задумваецца) Танцаваць без эмоцый. Ёсць такія ролі. Мне падабаецца іграць і злых, і добрых персанажаў. І катой — толькі я іх ні разу не іграла.

— **Танцоўшчыцам неабходна быць лёгкімі і зграбнымі. На дыеты прыходзіцца сядзець?**

— Дыеты ў нас дакладна няма, — адказвае тата. — Проста правільнае харчаванне: мама — фанатка гэтай справы. Вера ёсць усё, толькі ў нармальнай колькасці. Адзінае, у чым, магчыма, абмяжоўваем, — гэта салодкае.

— Вельмі люблю белы шакалад. Мне дазваляюць яго есці раницай.

— **Чым займаешся ў вольны час?**

— Люблю гуляць з лялькамі ў балетную школу. Расстаўляю іх у лінію, і яны трэніруюцца. Добра ўсё робяць, стараюцца. Часам лялькі хварэюць, і я займаюся сама з сабой. Яшчэ іграю на фартэпіяна і спяваю — да мяне дадому прыходзіць па суботах педагог па музыцы. Мне гэта таксама падабаецца.

— **Настаўніца кажа, што ў яе абсалютны слых. Яна найграе мелодыю — Вера тут жа паўтарае. Ёй усё даецца лёгка.**

— **Як стаць найлепшай балерынай?**

— Трэба працаваць. Пасля школы я дома сама займаюся: расцягваюся, раблю практыкаванні.

«Люблю гуляць з лялькамі ў балетную школу.

Расстаўляю іх у лінію, і яны трэніруюцца.

Добра ўсё робяць, стараюцца. Часам лялькі хварэюць, і я займаюся сама з сабой».

— У балете самае галоўнае — працаздольнасць. Задаткі можна развіць, — згаджаецца тата. — Для мяне таленавітае дзіця — тое, якое любіць працаваць. Бывае вельмі шкада дачку пасля чатырох гадзін рэпетыцыі. Але калі бачу, як гараць у яе вочы, адразу ўсё забываю. Мне здаецца, Вера знайшла сваё.

— **У цябе патрабавальныя бацькі?**

— Сярэдне. А бабуля патрабавальная.

— Я дачцэ заўсёды кажу, каб атрымлівала ад любой справы задавальненне. Не трэба перажываць, што не выйграеш. Бо калі табе падабаецца тое, чым займаешся, гэта ацэняць і глядачы, і судзі.

— **Якая гадзіна? — хвалюецца Вера.**

— Дзве гадзіны.

— А дакладна?

— Дзве гадзіны дзевяць хвілін. (Да нас) Дачка вельмі пунктуальная. Прымушае мяне за паўгадзіны прывозіць яе на трэніроўкі. Калі прыязджаем за пяць хвілін, у Веры слёзы.

— **Куды збіраешся паступаць далей?**

— Пакуль яшчэ не ведаю. Ці ў мінскі каледж мастацтваў, ці ў Санкт-Пецярбург.

— Прапаноў насамрэч нават цяпер вельмі шмат: Масква, Мюнхен, Берлін... Таму пытанне адкрывае.

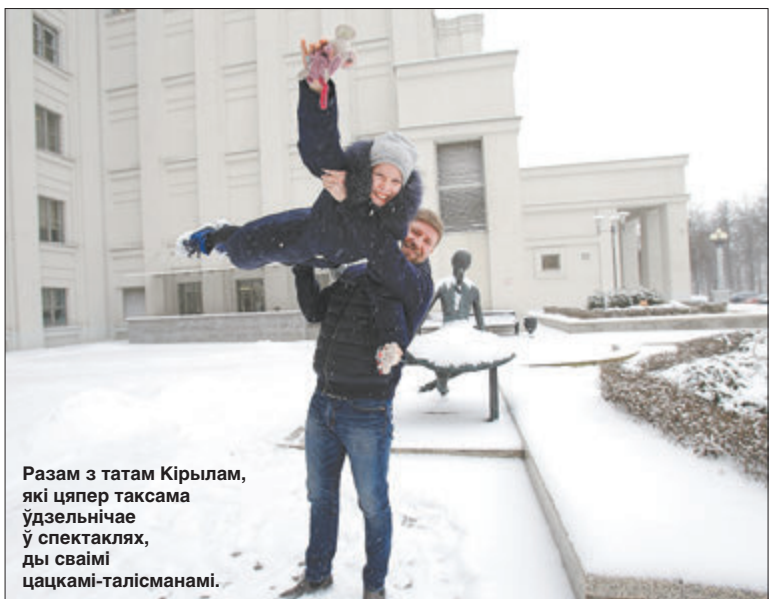
Вера яшчэ маленькая — у каледж балерыны ідуць з пятага класа, а яна зараз вучыцца ў трэцім. Хоць некаторыя ўжо завучы: дачка высокая для свайго ўзросту і прафесійна гатовая. Але тут шмат нюансаў. Цяперашні педагог Марына Вежнавец ведае магчымасці Веры, а ў любой замежнай акадэміі дачка будзе рабіць усё з самага пачатку. Хоць ужо сёння яна выконвае праграму дзяўчат 13—14 гадоў і ні ў чым ім не саступае. Вядома, з табой могуць займацца індывідуальна, але будзе гэта ці не, ніхто загадзя не скажа.

— **Пра што марыш?**

— Сустрэць усіх сваіх куміраў. І стаць славутой балерынай. Хачу танцаваць у Англійскім Каралеўскім тэатры «Ковент-Гардэн», бо там выступае Наталля Осіпава. А можа, буду, як Ірына Калеснікава, танцаваць адразу ў трох тэатрах.

Наталля ЛУБНЕЎСКАЯ.

Фота Ганны ЗАНКАВІЧ і з сямейнага архіва герані.

Разам з татам Кірылам, які цяпер таксама ўдзельнічае ў спектаклях, ды сваімі цацкамі-талісманамі.

дагомам кажу: не разумею, у каго пайшла Вера.

— Тата цяпер танцуе ў балете, — выдае па сакрэце дачка.

— На некаторых спектаклях для пэўных роляў патрэбны дарослыя. Вось мяне і падключылі, — тлумачыць Кірыл.

— **Зорная хвароба ў цябе не пачалася?**

— А што гэта такое?

Калі зоркі ў галаве?

— **Шмат часу адымаюць трэніроўкі?**

— Працую 5—6 дзён на тыдзень, — раскажвае пра свой графік Вера. — Калі гэта звычайная трэніроўка, то яна цягнецца паўтары гадзіны, а калі рыхтуюся да спектакля ці конкурсу, бывае і па пяць гадзін. Крыху стамляюся, але мне гэта падабаецца.

— **Няўжо ніколі не хацелася прагуляць трэніроўку? Пабегаць з аднакласнікамі, пасядзець у тэлефоне, паглядзець мультыкі?..**

— Не хацелася. Не люблю тэлефонныя гульні. Толькі калі на кемлівасць — напрыклад, слова сабраць, пабудаваць сказ.

— Ніколі не было такога, каб Ве-

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ».)